

เพชรสีเพลิง

บทที่ 14

รถยนต์คันหรูแล่นเข้ามาก่อนเวลาเที่ยง ทั้งบุญยงและสร้อยระย้าต่างก็แต่งตัวเตรียมจะออกข้างนอก แต่ยั้งนั่งคุยกันอยู่ที่ห้องข้างหน้าหันมองหน้ากัน บุญยงพูดยิ้มๆ ว่า

“เจ้าโยพาใครมากันล่ะ เห็นผิวปากแต่งตัวหล่อออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า นึกว่าจะหายหัวทั้งวันซะอีก”

สร้อยระย้าตอบว่า “ไต่ยินบอกให้กะเนิงเตรียมอาหารกลางวัน เห็นว่าจะพาสาวมามาหาพอกับอาสร้อย”

“งั้นหรือ ไม่เห็นมันบอกพี่เลย”

“ถ้าสร้อยไม่บังเอิญเดินไปไต่ยินแล้วถาม เขาก็คงไม่ได้บอกสร้อยเหมือนกันล่ะ”

“อ้าว” บุญยงหัวเราะ “แล้วนี่มันไปแอบจีบลูกสาวใครเขาถึงขนาดพามาบ้านให้พอกับอาดูตัว กับยัยส้มลูกเสียธิปไตยล่ะ ไปถึงไหนกันแล้ว”

“ก็เห็นว่ายังไปบ้านนั้นอยู่นี้ละ แต่ยังไม่รู้สร้อยไม่ได้ถาม”

พอร่างสูงพาสองสาวเข้ามาไหว้ บุญยงก็ร้องว่า

“อ้าว นึกว่าใครที่ไหน”

“พ่อครับ อาสร้อยครับ นี่คุณพรรณกับน้องสร”

ผู้สูงวัยทั้งสองรับไหว้สองสาวที่ทำความเคารพอย่างอ่อนน้อม สร้อยระย้ามองงงๆ เพราะแม้หากจะเคยเห็นแต่ก็จำไม่ได้

บุญยงพูดว่า “เจ้าโยไปจีบคนพี่แล้วไหนพาคคนน้องมาบ้านล่ะนี่”

“นี่ก็ลูกสาวเสียธิปไตยหรือคะ”

เขาพยักหน้า ทักภัสสรว่า “เป็นยังไงหลานสาว ไม่ได้เจอกันนานโตขึ้นแยะเลย”

“สวยเท่าส้มใหม่พ่อ” คนถามทำตาแพรวพราว

“สวยคนละแบบ” บุญยงมองหญิงสาวอย่างเพ่งพิศจนเธอเขิน “เรียนจบหรือยัง หน้าตาทำทางยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่เลย”

“สรเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้ายแล้วค่ะ”

“อ้อ จบแล้วจะทำอะไร จะช่วยพ่อเขาทำงานเหมือนส้มหรือเปล่า”

“ตั้งใจว่าจะเรียนต่อค่ะ”

โยธินแย้งว่า “จะเรียนต่อทำไม แต่งเลยดีกว่าน่า ไม่อย่างนั้นพี่ไม่รอนะ”

หญิงสาวหันมาทำตาเขียวใส

ผู้ใหญ่ทั้งสองหัวเราะอย่างรักใคร่เอ็นดูโยธินมากกว่าใครอื่น

สร้อยระย้าแย้งว่า “อย่าขุ่นองอย่างนั้นซี ตาโย ประเดี๋ยวได้ขวัญกระเจิงหมดหรอก”

“แหม อาสร้อย เห็นโยเป็นยังไง” อีกฝ่ายออก “สาวๆ วิ่งตามไล่จับโยเป็นขบวน ถ้าน้องสรไม่รีบแต่งก่อนล่ะก็มีหวังอดแน่ๆ”

หญิงสาวไม่ตอบคำ แต่สีหน้าคล้ายจะบอกว่า

“ฝากไว้ก่อนเถอะ”

“สาวๆ วิ่งตาม แต่น้องสรวิ่งหนี” สร้อยระย้าพูดพลางหัวเราะ

ภัสสรหัวเราะตาม มองสาวใหญ่ด้วยประกายตาสดใส รู้สึกชื่นชมสตรีสูงวัยซึ่งยังสวยสดผู้นี้มากขึ้นทุกที

“อ้าว ผู้หญิงเขารู้จักกัน” บุญยงว่า

“โธ่ นี่โยไม่มีความหมายเลยหรือครับ รุมกันใหญ่เลย”

บุญยงและสร้อยระย้ามองพรรณรายยิ้มๆ สงสัยครามครันว่าสาวสวยของธิปไตย มาติดสอยห้อยตามหนุ่มสาวคู่นี้ได้อย่างไร

“วันนี้เสียอยู่บ้านหรือว่าไปเก็บเงินล้านที่ไหนครับ พรรณราย”

“วันนี้ไปตีกอล์ฟแต่เช้าเลยคะ”

พรรณรายตอบด้วยท่าที่อ่อนน้อม ยิ้มหยาดและประกายตาหวานวาบทำให้สร้อยระย้าต้องมองครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่แปลกใจเลย

ที่ชิปไต่ยู่จึกหญิงสาวผู้นี้ไม่นานก็รับเข้าไปอยู่ในบ้านหลังใหญ่
แล้วยังพาออกงานสังคมด้วยเป็นบางครั้งบางหน ก็เธอสวยอ่อนหวาน
และเฝ้ายาวนานนี้

เสียงพูดคุ้ยหัวเราะทำให้ชวนคะนึงที่เดินจากห้องข้างในมาหยุด
ยืนอยู่ต้งล้งเล จะเข้ามาก็ไม่กล้า ได้แต่แอบมองสองสาวอยู่เงิบๆ
แล้วสะดุดตาสะดุดใจอยู่ที่สาวหน้าหวานเจ้าของอกอวบอ้อมสะดุดตาที่
กำลังยิ้มหยาด คนถูกมองรู้สึกตัว พรรณรายหันมองตอบ ตาสบตา
หญิงสาวทั้งสองมีรอยยิ้มเจื่อนเจืออยู่ในใบหน้า

“อ้าว พี่คะนึง เข้ามาซิครับ” โยธินร้องเรียกเมื่อหันมาเห็น
หญิงสาวกลมเกลื่อนสีหน้า ปิ่นยิ้มอ่อนเดินเข้ามา โยธิน
แนะนำว่า

“คุณพรรณ น้องสร นี่คือน้องคะนึง พี่เลี้ยงของผมอะ”

สองสาวยกมือไหว้ พรรณรายพูดว่า

“พี่เลี้ยงคุณโยสววยจังเลยอะ”

“สวัสดิ์คะ” สาวผู้เป็นพี่ใหญ่รับไหว้พลางเดินมานั่งลง

“คุณโยบอกว่าจะพาสาวยมาบ้าน ให้พี่จัดอาหารกลางวัน
อร่อยๆ ไว้ ยังสั่งเลยมาให้ใส่ยาเสน่ห์ลงไปด้วย ตอนนีพี่ซังกงแล้ว
ว่าจะให้ใส่ที่จานไหน”

“แน่ะ มีสิ่งแบบนี้ด้วย” บุญยงชี้หน้าลูกชาย

โยธินตอบว่า “ใส่ทั้งสองเลย เผื่อว่าบางคนดื้อยาจะได้ไม่
เสียเที่ยวเปล่าไงครับ”

“อ้าว แบบนี้เขาเรียกว่าเหวี่ยงแหเนี่ยนา ตาโย ไปจามา
จากไหน พ่อเราเขาก็ออกจะสมณะรักเดียวใจเดียวอะ”

“เรียนรุ้จากประสบการณ์ชีวิตครับ อ่าสร้อย”

“ไม่ไหวจริง”

“ว่าไงสร พี่เขาตั้งท่าจะวางยาเสน่ห์แบบนี้” บุญยงหันไป
หัวเราะยั่วเย้าเด็กสาวผู้ซึ่งค่อนข้างฝ่ายขยับทันที ท่าที่ที่ปราศจาก
ความซดซ้อยเขินอายเช่นที่หญิงสาวจะพึงมีต่อชายหนุ่มคนพิเศษ
ทำให้ชวนคะนึงอดโล่งใจไม่ได้ เด็กสาวแต่งตัวง่าย ๆ ใบหน้าเป็น
มันไม่มีแม้แต่คราบแป้ง รวบผมเป็นพวงไว้ข้างหลังด้วยกิ๊บพลาสติก
ตัวโต เหมือนไม่สนใจจะทำให้ตัวเองโดดเด่นสวยงามแต่อย่างไร

เธอกลับสะดุดใจหญิงสาวที่นั่งยิ้มหวานอยู่ข้างๆ รูปร่างอวบ
อ้อมสวมใส่เสื้อผ้าเนื้ออ่อนแบบพอดีตัวที่จงใจเน้นให้เห็นทรวดทรง
ใบหน้าคมหวานมีสีมีสัน ผมยาวทันสมัยถูกเคลือบสีอ่อนแก่สลับ
ดูเรียบลื่นอ่อนนุ่มราวกับเส้นไหม เจ้าหล่อนยิ้มละมุนเมื่อเด็กสาวที่นั่ง
ข้างๆ จีบปากต่อถ้อยต่อคำกับชายหนุ่ม

“ยังงี้ก็วางยาสรไม่ได้หรอกคะ สรคือยาเสน่ห์พี่โยอยู่ก่อนแล้ว”

“นายโยหาเสน่ห์ไม่ได้เลยรีหนู”

โยธินรีบขัดว่า “โบราณว่าผู้หญิงด่าแปลว่ารัก ผู้หญิงรัก
มักจะทำปากแข็งไว้ก่อนไซ้ใหม่พ่อ” สีหน้าเขากระริ่นเมื่อทำหูทวนตา
ยั่ว

“อื้อย ไม่ใช่กับสรหรอกคะ สรคิดยังไงก็พูดอย่างนั้น”

“อ่าสร้อยดูผู้หญิงด้วยกันออกไหมครับ” ท่าที่เขามีความหวัง
สร้อยระย้าทำที่จ้องมองเด็กสาว “แต่อ้าวว่าสรฉลาดนะโย
โยคงหลอกน้องไม่ได้ง่าย ๆ หลอกคราวนี้”

“โห อ่าสร้อยไม่ยอมเข้าข้างหลานชายสุดที่รักเลย” ชายหนุ่ม
โวย

คนอื่น ๆ หัวเราะ

บุญยงเอียงข้อมือดูนาฬิกาแล้วขยับตัว “เออ พ่อไปก่อนดีกว่า
มีนัดทานข้าวกลางวันกับกลุ่มพ่อค้าภาคกลางตอนเที่ยง... ทุกคน
ทำตัวตามสบายนะ อยู่นานๆ” เขาหันมาทางสองสาว “ลุดีใจ
ที่หนูสองคนมาวันนี้ ฝากความคิดถึงให้เสียชิปไต่ยู่ด้วยนะ”

สร้อยระย้าขยับตัวบ้าง “อากี้จะไปเหมือนกัน เอ... สหัส
เสร็จหรือยังละนี่”

สองสาวยกมือไหว้ โยธินสีหน้ากระริ่น

“เทียวเผื่อโยด้วยนะครับ”

มีการล่าลากันชั่วคราว เมื่อร่างของผู้สูงวัยทั้งสองเดินจากไป พรรณรายหันมาก็พบดวงตาจับสังเกตเงิอระแวงระไวของชวนคะนึ่งมองอยู่ ต่างคนก็ต่างชะงักแล้วบึ่นรอยยิ้มขึ้นมาแลกเปลี่ยนกัน

“หิวกันหรือยังคะ” ชวนคะนึ่งถามเก็อๆ

ภัสสรตอบว่า “ยังไม่ค่อยหิวเลยคะ”

“อยู่ใกล้พีแล้วตื่นตันจนไม่ยากกินอะไรใช้ไหมน้องสร”

“อยู่ใกล้พีโยแล้วไม่นึกอยากจะกินอะไรเพราะกินไม่ลงต่างหากคะ” อีกฝ่ายย่อนให้ทันที

“ดู ดูเถอะ ปากคอออย่างนี้ประเด็ยต้องวางยาเสนห์ให้เช็ด... นะ พีคะนึ่งนะ ช่วยจัดการให้ทีแล้วโยจะให้รางวัล”

ชวนคะนึ่งหัวเราะขึ้นๆ ปรกกายตาที่มองชายหนุ่มซ่อนความตัดพ้อไว้ไม่มิด ภัสสรไม่ได้สังเกต แต่สาวใหญ่อย่างพรรณรายสังเกตเห็นชัดเจน....

หนุ่มสาวทานอาหารกลางวันในห้องกระจกที่ปรับอากาศจนเย็นฉ่ำ มองผ่านหน้าต่างใสที่ถูกรูดม่านเปิดกว้างออกไปเห็นสระว้ายน้ำที่ไ้ได้รับร่มเงาของตัวตึกบังแดดจ้าเป็นบางส่วน แต่พื้นผิวน้ำส่วนใหญ่กำลังระยับด้วยแดดยามเที่ยงเป็นบริเวณกว้างขึ้นทุกที

ภัสสรพูดว่า “สรอยากว้ายน้ำเป็นจังเลย”

“น้องสรว้ายน้ำไม่เป็นหรือคะ” ชวนคะนึ่งถามอย่างแปลกใจ

“สรเคยจมน้ำตอนเป็นเด็กเลยกลัวน้ำคะ เคยทดลองหัดอยู่หลายครั้งแต่ทำไม่ได้ มันฝ้งใจยังงิชอบกล”

“อ้อ เพิ่งรู้ว่าสรเป็นโรคกลัวน้ำ” โยธินไ้ช้อง

“ถ้าสรเป็นโรคกลัวน้ำ จะกัดพีโยก่อนเลย”

“จริงรี จะกัดตรงไหน อะ ลองกัดซิจะเข้ามั้ย” เขายิ้มยั่วพลางยื่นแขนเข้ามาจนแทบจะถึงริมฝีปากจนเธอต้องถอยหนี

เธอผลักแขนข้างนั้น “กัดที่ไหนพีโยก็คงไม่รู้สิกรอก”

เสียงของชวนคะนึ่งแปร่งขณะทีมองหนุ่มสาวด้วยอาการผินยิ้ม “คุณโยว้ายน้ำเก่งคะ เคยไ้ถ้วรางวัลแล้วก็เหรียญทองเหรียญเงินตั้งหลายอัน”

“จริงหรือคะ เหรียญอะไรบ้าง” สีหน้าของพรรณรายบอกความชื่นชม

“เหรียญของโรงเรียนสมัยประถมมัธยมนั้นแหละครับ ลงแข่งที่ไรก็กวาดมาทุกทีๆ ละหลายประเภท แต่ไม่มีอะไรสำคัญนักหรอกผมไม่ใช่นักกีฬาทีมชาติเลยไม่กล้าคุย”

“นี่ขนาดไม่คุยนะ” คู่ปรับของเขาตักคอออีกตามเคย

ชายหนุ่มกำมือชนแก้มที่เบียงหลบแต่ก็ยังไม่พ้น

พรรณรายถามสาวใหญ่ที่นึ่งอยู่ตรงข้ามว่า

“คุณโยบอกว่าคุณคะนึ่งเป็นพีเลี้ยง พรรณฟังผิดหรือเปล่าคะ”

“ไม่ผิดหรอกครับ คะนึ่งเขาบ้อนข้าวบ้อนน้าว้างตามจับผมแก้ว้อบน้ำมาแต่เล็กๆ เลย เราโตขึ้นมادت้วยกัน”

“คุณท่านกับอสร้อยเมตตาลีียงฉันมาตั้งแต่เล็กคะ” อีกฝ่ายเล่ายิ้มๆ “ฉันโตกว่าคุณโย ก็เลยทำหน้าที่เป็นพีเลี้ยงไปดวยตอนเด็กๆ คุณโยชนมากจนพวกผู้ใหญ่ตามจับไม่ไหว เลยให้ฉันคออว้างตามถ่วงไว้จะได้ชนน้อยลง”

“แล้วไ้ผลหรือเปล่าคะ”

“ไ้ไม่ได้ผลหรอกคะ ทั้งชนทั้งเกเร ไม่เท่าไ้ไรก็ตัวโตกว่าหันมาแกล้งพีเลี้ยงเสียอีก”

“พีคะนึ่งน่าจะเอาซีถ้าคลุกข้าวให้กินเสียให้เช็ด ไม่น่าปล่อยมาถึงตอนนี้อยู่”

“คะนึ่งเขาไม่จรายอย่างสรนี่” ชายหนุ่มไม่พูดเปล่า จับต้นคออหญิงสาวโยกคลอนอย่างเหลืออด “ถ้าพีอยู่กับสร พีคงตายแน่สรจรายคิดประทุษร้ายกันตลอดเวลา”

“อ้อย สรเปล่าสักหนอย ปล่อยนะ” เธอตื่นขลุกขลัก พอไ้ไม่ได้ผลก็ทุบเขาดังตุ้บ

“นี่เธอเปล่า คุณดู คุณพรรณเป็นพยานนะว่าสรทำร้ายร่างกายผม”

สาวใหญ่ทั้งสองต้องกลบเกลื่อนสีหน้าด้วยรอยยิ้ม “ก็น่าทูปอยู่แล้วนี่คะ คุณโยตัวโต กว่าน้องสรตั้งแยะ แรงก็มาก คะนึงเห็นอยู่กับตาว่าคุณโยรังแกน้องสรก่อน”

“อ้าว แล้วกัน คะนึงอยู่ข้างไหนกันแน่”

ภัสสรชิงพูดว่า “อยู่ข้างสร”

“อืมแล้วหรือ” ชายหนุ่มถามเมื่อเธอรวบรวมข้อสงสัย “ทานขนมไหม”

“อืมคะ อาหารอร่อยมาก สรทานสองจานแล้ว ทานขนมไม่ไหวแล้วคะ” ภัสสรแก้มลับท้วงตัวเองทำท่าเหมือนจะเธอออกมาพรรณรายอมยิ้ม รู้ดีว่าหากปภัณสีเห็นท่านี้ของน้องสาวจะต้องตีตังเผียะ หรือไม่ก็หยิกจนเจ้าตัวร้องโอย

‘ เป็นสาวเป็นนางทำท่าทางแบบนี้ได้ยังไง ประเดี๋ยวใครเห็นเข้าเก็บไปนินทาตายเลย ’

“ลุกไปวิ่งกันรอบหนึ่งประเดี๋ยวก็มาทานต่อได้อีก” โยธินชวน

“อะไร พี่โยคิดที่สรเกิดมาเพื่อจะกินเท่านั้นหรือคะ สรไม่ใช่พี่โยนะ”

“เถอะน่า มีคนเลี้ยงก็กินเข้าไปเถอะ จะได้ไม่ผอมหัวโต” ร้างสูงลุกขึ้นพลาจจุดให้เธอลุกตาม “ไปดูปลาที่พี่เลี้ยงไว้กัน”

ภัสสรไม่ทันสังเกตสีหน้าของชวนคะนึง

“เลี้ยงไว้ที่ไหนคะ”

“ในห้อง”

“ห้องไหน” ถามพลาจขึ้นตัวไว้ อีกฝ่ายดึงไม่ปล่อย

“ก็ห้องนอนนะซี แหมลูกใครนะนี่ช่างถามจัง”

“แล้วสรจะไปห้องนอนพี่โยได้ยังไง ถ้าพี่สัมผัสสรคงโดนตีตัวลาย”

“โถๆๆ คุณสัมผัสเคยขึ้นไปดูมาแล้ว คะนึงก็เข้าๆ ออกๆ ทุกวันทุกคืน ห้องนอนผมไม่มีอันตรายอะไรหรอกจะขอบอกจริงไหมจ๊ะ คะนึงคนสวย...”

ชวนคะนึงผินยิ้ม

แม้จะมีอาการตึงรั้ง แต่ร่างเล็กๆ ที่เปล่งปลั่งสมบูรณ์ด้วยวัยสาวก็ตามร่างสูงใหญ่ออกไปจากห้อง สองสาววางหน้าไม่สนิทหันมายิ้มให้กัน

“ฉันนึกว่าคุณโยชอบอยู่กับคุณสัมผัสอีก”

“ตอนแรกไปจับสัมผัสคะ แต่ตอนนี้มาชอบน้องสร”

อีกฝ่ายพึมพำเสียงแปร่ง “หรือคะ ฉันไม่ยกทราบ”

“ไปที่บ้านเกือบจะทุกวันแหละคะ บางทีก็ไปเที่ยวด้วยกันข้างนอกจนตึกตื่น” พรรณรายป็นยิ้มป็นเรื่องขึ้นมาเล่าพลาจเฝ้าจับสังเกต “พี่เลี้ยง” ซึ่งมีสีหน้าเฉือนจางลง

“น้องสรยังเรียนอยู่ไม่ใช่หรือคะ ทำทางยังเป็นเด็กจิงเลย”

“จะจบมหาวิทยาลัยปีนี้จะคะ ตอนแรกเห็นว่าจะไปเรียนต่อเมืองนอก” เธอยกไหล่พลาจหัวเราะบอกนัย “แต่ตอนนี้อาจจะเปลี่ยนใจแล้วก็ได้”

“ถ้าเรียนได้ก็น่าจะเรียนนะคะ คะนึงไม่มีโอกาสได้เรียนช่วงนั้นคุณผู้หญิง... คุณแม่ของคุณโยนะคะ... เธอไม่สบายหลายปีคะนึงเลยไม่ได้เข้ามหาวิทยาลัยเพราะต้องคอยช่วยดูแล...”

“น่าเสียดายนะคะ พรรณเองก็เรียนไม่สูงคะ แต่ก็จบวิทยาลัยสายอาชีพ ไม่อย่างนั้นคงลำบากแยะเลย”

“คุณท่านกับคุณผู้หญิงมีพระคุณ ท่านไม่มีใครรับใช้ใกล้ชิดคะนึงต้องตอบแทนคะ”

ยอมรับใช้ใกล้ชิดเพราะรักลูกชายเขาด้วยหรือเปล่า

พรรณรายอยากจะถามออกมา.....